

[Udenrigsministeren.]

gået i vort standpunkt over for Kinas repræsentation.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søren Andersen* til arbejdsministeren:

„Agter ministeren i dette folketingsår at fremsætte forslag om ændring i den bestående lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring med henblik på at skabe en mere moderne og rationel arbejdsanvisning?“

Søren Andersen: Det bliver mere og mere klart, at den nuværende form for arbejdsanvisning ikke er tilstrækkelig i et moderne samfund som vort, der tilstræber et effektivt arbejdsmarked. Arbejdsanvisning finder i dag sted gennem arbejdsløsheds-kassernes ca. 4.000 lokalkontorer, der anviser regionalt og efter faggrænser. Dernæst anvises der også beskæftigelse gennem den offentlige arbejdsanvisning, og derudover finder der en vis anvisning sted igennem kommuner og deres beskæftigelsesudvalg. Det er klart, at det er vanskeligt at samordne de mange faktorer, der medvirker til arbejdsanvisningen, og det har da også vist sig, at det nuværende system har betydelige skavanker i retning af manglende effektivitet. Arbejdsløsheds-kasserne anviser væsentligst de arbejdsløshedsforsikrede inden for håndværk og industri, og anvisningen finder sted lokalt og efter faglige retningslinjer, hvorimod arbejdsanvisningskontorerne fortrinsvis tager sig af anvisning inden for landbrug, handel, transport og hotelvirksomhed, samtidig med at man her tager sig af anvisningen på landsbasis. Den sidste, men meget nødvendige form for arbejdsanvisning i et samfund, der tilstræber fuld beskæftigelse, generes imidlertid en del af manglende indberetninger over ansøgninger om arbejdskraft, der ikke er blevet effektueret, ligesom kostbar tid i mange tilfælde går til spille. Og tid betyder jo i denne forbindelse manglende arbejdsfortjeneste for den, der er ledig, og formindsket produktion for samfundet.

Problemet blev drøftet under revisionen af lov om arbejdsløshedsforsikring og arbejdsanvisning i 1962, og i et samråd nåede man til enighed med den daværende arbejds- og socialminister om at tilstræbe en så effek-

tiv arbejdsanvisning, som det var muligt. Som resultat af denne forhandling nedsattes der et embedsmandsudvalg, hvis kommissorium blev følgende — jeg vil gerne bede den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„I de kommende år må man forvente voksende behov for bistand fra den offentlige arbejdsanvisnings side til arbejdskraftens tilpasning til ændret erhvervsstruktur, tekniske omlægninger og forskydninger i erhvervslivets geografiske fordeling over landet. Dette vil gælde ikke mindst, hvis Danmark kommer til at tilslutte sig Det europæiske økonomiske Fællesskab, men også uden dette må der påregnes stigende krav til arbejdsanvisningsapparatets ydeevne, både hvor det gælder medvirken ved arbejdskraftens bevægelse inden for Danmarks grænser og vedrørende vandring over grænserne.“

I februar måned kom udvalgets betænkning, hvor man klart påpeger det nuværende systems mangler i forbindelse med arbejdsanvisning i et moderne samfund, hvor strukturændringer gør stillingskifter mere og mere hyppige. Udvalget stiller også forslag om, at arbejdsanvisningen ændres til et enhedssystem. Arbejdsanvisningen bør i alle tilfælde gøres tidssvarende og i det hele taget foretages i den ånd, at man må møde med et tilbud til de interesserede parter, for at genbeskæftigelse kan finde sted hurtigst muligt, og det er derfor, jeg har stillet mit spørgsmål til den højtærede arbejdsminister.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Søren Andersen gjorde opmærksom på, at der er blevet nedsat på et lidt tidligere tidspunkt af den daværende arbejdsminister et udvalg til overvejelse af den danske arbejdsanvisnings struktur, funktioner og virkemidler. Betænkningen blev afgivet den 6. december 1963. Den forelå trykt ved udgangen af 1963, og den 8. februar blev den udsendt til forskellige organisationer og institutioner med henblik på senere forhandlinger om dens indhold. Umiddelbart herefter drøftede jeg med repræsentanter for Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke en række ønsker og forslag fra kassernes side, og i april 1964 besluttede den daværende regering at nedsætte et sagkyndigt udvalg med den opgave at